

LBRIS

We know
books

CARMEN FOCSA

*Calea spre
Hiperboreea*

Editura
NEUMA
2023

CUPRINS

În loc de (auto)prefață	5	MICROPOEM 2	37
POEM PENTRU ORICINE...	7	SPRE CASA CU MIRESE ILUZORII	38
O TOAMNĂ DOAR...	8	LUCRURI MĂRUNTE	39
PE UNDE, ODATĂ, ERAI...	9	TOAMNA ACEEA	40
NIMIC	10	DACĂ...	41
NOSTALGIE	11	POEM	42
POEM	12	...ÎNCĂ DESCHISE...	43
DE DEMULT...	13	POEM	44
ACUM O MIE DE ANI	14	LA O DEPĂRTARE DE UN BRAȚ	45
ACEASTA	15	CA UN CRANIU DE SFĂNT...	46
ERAİ	16	NOSTALGIE	47
UNEORI	17	MEMENTO	48
LA LOCUL CUVENIT	18	POEM	49
POEM DE IARNĂ	20	ALT POEM	50
MĂRTURISIRE	21	PEISAJ INTERIOR	51
AUTOPOEM	22	CU FIECARE BOB	52
CITADINĂ	23	DINTOTDEAUNA	53
ȚĂRM	24	DUMINICĂ	54
ORA DE ALBASTRU	25	CEAS	55
POEM	26	POEM	56
TU, PĂPUȘĂ DE BĂLCI	27	DECLIN	57
POEM	28	FINAL	58
IARNĂ RELATIVĂ	29	POEM	59
CALEA SPRE HIPERBOREEA	30	PSEUDOPSALM	60
ÎNDELUNG, MOCNIT, FĂRĂ FUM...	31	DOAR ÎNGERII PE SINE SE INVOCĂ	61
ALT POEM	32	DOR	62
CASA ACEEA...	33	EPISOD CU IARNĂ	63
POEM DE UNUL SINGUR	35	HIBERNALĂ	64
MICROPOEM	36	CÂNTEC	65
		SONET DE NOIEMBRIE	66

În loc de (auto)prefață

Cu niște ani în urmă, am apelat și eu la un critic literar - nu dintre cei „cap de afiș”, dar acordând atenție inclusiv creațiilor care s-au bucurat exclusiv de aprecierea dumisale. Desigur, nu i-am propus/impus vreun termen, dar răspunsul distinsului personaj a fost: „Nu pot, că săptămâna viitoare am nunta lui fiu-meu”. Cum eu sunt o persoană care învață din greșeli, n-am mai repetat gestul nici față de socrul-nuntaș, nici față de vreo altă distinsă față, refuzându-mi riscul de a mai întâmpina scuze părănd preluate de la un personaj secundar al comediei lui Alexandri *Chirița în Iași* care se eschiva de la o râvnită invitație la dans: „...mă strânge o cizmă dă mă usuc ca o prună pă streășină...” Am văzut chiar „partea plină a paharului” adică, libertatea de a-mi face eu laudatium, că, în fond, nu mă costă nimic...

M-am născut în anul de grație 1950, când comunismul era de vârstă preșcolară, la o zi mare, scrisă cu roșu în calendar: 6 august. Am parcurs toate formele de învățământ, începând cu grădinița din Calea Floreasca, și azi în funcțiune... Am fost studenta lui Ion Zamfirescu - nume de rezonanță, regăsit în istoria teatrului - precum și - preț de un an - a poetului Ioan Alexandru.

Eram încă studentă, când am debutat, datorită poetei Ana Blandiana, în paginile revistei Amfiteatru, dar debutul editorial a venit mult mai târziu, în

condiții direct proporționale cu buzunarul meu, deși, corect ar fi fost ca, pe vremea debuturilor editoriale prin concurs (de împrejurări), autorii care făceau dovada că 90% din poeziile incluse în volum au fost publicate în presa literară, să fie admiși fără concurs, în rândul celor publicați în volumul colectiv. (Precizare: debutul se făcea în volumul colectiv; au existat, desigur, excepții. Apreciez sinceritatea autorilor care declară că au trecut „peste rând”, menționând chiar numele binefăcătorilor).

Mai multe despre evoluția mea profesională dar și despre „viața nouă” de atunci, se regăsesc în cartea mea de proză (iată, nu-mi laud poeziile!) *Noaptea Perseidelor*.

Era să uit: am sânge albastru-la propriu, căci, având Rh negativ, sângele meu, când oxidează, devine albastru; în plus, persoanele cu astfel de particularitate nu pot fi clonate.

Închei, menționând talentul meu de căpătâi: trec, întotdeauna, neobservată, inclusiv ca prezență fizică. Citisem, în copilărie, un basm în care personajul deținea o căciulă fermecată, care, purtată, îl făcea invizibil; cred că și eu beneficiez, cu/fără căciulă, de acest uriaș avantaj.

CARMEN FOCȘA

POEM PENTRU ORICINE...

Pe această planetă colțuroasă
De parcă ar fi suferit cu fiecare naștere
A celor veniți s-o umple cu trufie,
Când poetul tace, tresar păsările-n cuiburi
De parcă le-ar fi strigat pe limba lor
În vreme ce lucrează-ndelung neputințele,
Îndoielile,
Până și crucea arată cu brațele
Direcții opuse,
În vreme ce noi ne plimbăm în cerc
Numărându-ne pașii în gând
Precum deținuții scoși la plimbarea reglementară...

O TOAMNĂ DOAR...

Fiecare își avusese o toamnă doar a lui
De care își amintește câteodată
Ca de o lucrare făcută cu propria-i ființă
Ducând povara bolții spuzite
ca de o boală a copilăriei
Toamna-ncepea din mijlocul frunții,
ca o închinare
Apoi se rotea-floarea soarelui
Când macină bobul de stea migratoare...
O, și câte muzici suspinau
fiindcă nu le auzise nimeni
Poate, cel mult, bureții mușcând,
știrbi, tulpini răcoroase
La umbra sălciilor-neveste despletite, blestemând
Să curgă-napoi râul care tocmai secase...

PE UNDE, ODATĂ, ERAI...

Am trecut iar, pe-acolo, pe unde, odată, erai
Mireasmă torcându-se numai pe sine...
Încetinisem pasul. Mirosea
A umed, a stătut, a mucegai
Ca într-o temniță, nici măcar populată...
Îmi doream să mi te amintesc așa cum erai,
Cu obrazul pe tăișul sabiei, ca un soldat adormit
între două asalturi
Ochiul nimănui mă pândea pe geam
Până unde orice orice zbor
își refuză văzduhul și rostul...
Am trecut, ferind urma de călcâi
Al neființei care se mai abătea din când în când
Rătăcindu-și drumul, bezmetică, lovindu-se
De ploaia care se risipea delirând,
De fluturii legănându-și lingoarea în vârful de pai,
Când am trecut iar pe-acolo, pe unde, odată, erai...

NIMIC

Nimic nu mai seamăna cu acel trup
În care iubirile s-ar fi putut sinucide
În care nopțile aprindeau o lumină secretă
Pe fețele noastre livide...

În care ferestrele se deschideau singure
De parcă un duh neștiut le-atingea
În care până și inima devenise
O rotire de stea...

Nimic nu mai seamăna cu ochii, mai ales
Cu ochii aceia care mutau peisaje
Care-nălțau turnul bisericilor îmbătrânite
Pe deasupra câmpului necules

Nimic nu mai seamăna cu nimic, nici măcar
Zarul norocos, cu alt zar...

NOSTALGIE

Precum prelungirea liniei din palmă
E cărarea pe care ai plecat,
Pulberea drumului nu-ți păstra urma
Pe care buruienile ți-o răstălmăceau tremurat...
Erai, la-nceput, un semn de mirare,
Apoi un punct, ca-ntotdeauna, incert,
Imaginea asta-mi mușcase privirea
De parcă m-ar fi rugat să te iert...
De parcă aș fi azvârlit ceva de prisos
O armă prea-nvechită ca să te fi învins
Ori poate era iarna care se depărtează
De propriul său nins
Și-n urma ta, nămeții fac semn
Ca niște păsări care au uitat să mai plece
Și lovesc cerul, ca-ntr-o toacă de lemn...

POEM

...Parcă s-au depărtat țărmurile, plaja
Parcă s-a îngropat o lume barbară
Unde pe nimeni nu mai împresoară vraja
Coborând lângă noi, către seară...

În noroiul cărnii parcă-nflorit-au mâhniri...
Doamne, vara a fost mult prea scurtă
Am rămas, uite-așa, fiecare
Păstrat de câte-o balenă în burtă...